

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Signis Prædestinationis, Et Reprobationis, Et De Numero Prædestinatorum, Ac Reprobatorum

Recupito, Giulio Cesare

Lvgdvni, 1681

Caput I. Explicatur sensus controversiæ. Statuitur utrorumque certum esse numerum tam materialem, quam formalem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44272

I

TRACTATUS II.

DE

NUMERO PRÆDESTINATORVM ET REPROBORVM.

CAPVT PRIMVM.

Explicatur sensus controversia. Statuitur utrorumque certum esse numerum tam materialem quàm formalem.

CIRCA hoc duplex est controversia. Prima est de certitudine numeri. Altera est de majoritate aut minoritate numeri prædestinatorum, respectu numeri reproborum.

Numerus duplex, materialis & formalis.

Circa primum, duplex est numerus, alter numerus numerans, alter numerus numeratus. Prior dicitur numerus materialis, cum habet se materialiter ad numerum, quod hæc vel hæc sint numerata. Posterior dicitur numerus formalis, qui constituitur per tot, & non plures in quacunque materia, ut insinuat sanctus Thomas p. p. quæst. 27. art. 7. in corp. Porro potest aliquis esse certus de numero formali, & incertus de materiali. Potest enim esse certus, quot sint; incertus, qui sint. Sicut è converso potest quis esse certus de numero materiali, & incertus de formali; cum possit quis esse certus qui sint, v.g. in hoc confessu; incertus quot sint, ante numerationem. His terminis explicatis,

Dico primò. Certus est in intellectu divino numerus materialis prædestinatorum & reproborum. Videtur contra Massilienses; qui, ut refert Hilarius in epist. ad Augustinum, *Si sic prædestinati sunt, inquirunt, ad utramque partem, ut de aliis ad alios nullus possit accedere, quò pertinet tanta extrinsecus instantia correctionis; Est tamen de fide, Ioan. 10. Bonus Pastor proprias oves vocat nominatim. Et infra: Ego cognosco eas, &c.* Quæ explicans Augustinus tract. 45. in Ioan.

Certus est numerus materialis prædestinatorum, & reproborum. Hilarius. Ioan. 10. August.

2. Tim. 2.
Augustin.

Quis, inquit, alius vocat oves nominatim, nisi qui nouit nomina prædestinatorum? Unde ait, Gaudete quia nomina vestra scripta sunt in calis. Præterea 2. Tim. 2. cognouit Dominus, qui sunt eius. Ad quod alludens Augustinus tract. 12. in Ioan. Nouit, inquit: Dominus, qui sunt eius. Nouit, qui permaneant ad coronam; qui permaneant ad flammam. Nouit in area ista triticum, nouit & paleam. Nouit segetem, nouit & zizania.

Exod. 32.
Psal. 68.

Contra hoc argui potest ex Exod. 32. Dele me de libro, quem scripsisti: & Psal. 68. Deleantur de libro uiuentium. Ergo in libro prædestinationis non sunt personæ ita certò & determinatè conscriptæ, ut non possint aboleri.

Vasquez

Respondeo primò cum Vasquez p. p. q. 24. in exposit. a. num. 17. loqui Moysen de catalogo virorum illustrium, qui erant apud Iudæos, per quem intelligit librum uiuentium Hilarius in eum Psalmum. Respondeo secundò cum Augustino q. 247 in Exodum, Moysen locutum esse ex quodam affectu salutis populi, ut Deo ita exhiberet impossibilem populi ruinam: sicut impossibile erat ipsum deleri de libro vitæ. Quoad illud Danidis, Deleantur, &c. respondet idem

Augustinus.

Augustinus in eum Psalmum part. 2. Non sic accipi debere, ut quempiam Deus scribat in libro vitæ, & delet. Si enim homo dixit, Quod scripsisti scripsi; Deus non scribit, & delet. Sed deleri secundum spem ipsorum, quia ibi se scriptos putabant.

II.

Certus est
numerus
formalis
prædestina-
torum, & re-
probatorum.
Augustinus.

Dico secundò. Certus est etiam intellectu diuino prædestinatorum, & reprobatorum numerus formalis. Est etiam de fide, quia posita infinitate diuinæ scientiæ, hoc ipso quod cognoscit Deus, qui sint, cognouit etiam quod sint. Quamobrem Augustinus tract. 48. in Ioan. securus, inquit, est de numero eorum; qui pro his nouit, quod dedit.

Cath. xiiii.

Dico tertio. Certus est apud Deum numerus prædestinatorum & reprobatorum ex vi decreti prædestinationis ante præuisa absolutè merita vel demerita. Est contra Catharinum lib. 1. de prædestin. cap. vlt. ubi docet certum esse ex vi prædestinationis numerum prædestinatorum non esse certum numerum saluandorum; cum ipse existimet aliquos prædestinari ante præuisa merita, qui propriè prædestinati dicuntur; alios post præuisa, qui dicuntur saluandi, iuxta ea quæ reulimus tom. 2. Theolog. lib. 3. q. 5. Est etiam contra omnes eos qui ponunt prædestinationem post præuisa merita: apud quos non est certus hic numerus, nisi post præuisa vniuscuiusque merita vel demerita.

Contra quos probatur ex fundamento opposito, Quia tum prædestinatio, tum reprobatio, prout dicit exclusionem à decreto salutis; sunt ante præuisa absolutè merita, & demerita ut probatum est q. cit. Ergo tam numerus materialis quam formalis prædestinatorum & reprobatorum certus est in intellectu diuino ante præuisa merita vel demerita.

Contra hoc argui potest ex Apoc. 3. *Tene quod habes; ne alius accipiat coronam tuam.* Ergo videtur esse incertus numerus materialis prædestinatorum; cum unus subrogari possit loco alterius. Quamobrem Augustinus de correptione & gratia cap. 13. dicit *alium coronam hanc non esse accepturum, nisi iste perdiderit.* Responderi potest juxta varias hujus loci expositiones. Prima expositio est, quod loquatur secundum præsentem notitiam, nempe monendo ut unusquisque operetur salutem suam cum timore; & teneat quod habet, ne amittat coronam suam, id est, quam ipse putat se habere. Videtur colligi ex Augustino loco citato, ubi hæc verba explicans, *Quis, inquit, ex multitudine fidelium, quamdiu in hac mortalitate vivitur, in numero prædestinatorum se esse præsumat: quia id occultari opus est in loco, ubi cavenda est elatio.* Secunda expositio est sancti Thomæ in 1. part. q. 23. art. 6. ad 1. ubi dicit hoc non intelligi *de corona ex prædestinatione divina, quam nullus amittit: sed de corona ex merito gratie. Quod enim meremur, quodammodo nostrum est, & sic suam coronam aliquis potest amittere per peccatum mortale sequens.* Tertia expositio esse potest, quod ex hoc loco colligatur certitudo numeri formalis comparata tanquam prior ad certitudinem numeri materialis. Ita ut, antequam decerneret hos & hos in particulari Deus, decreverit certum numerum prædestinatorum, quantum judicavit esse convenientem corpori triumphantis Ecclesiæ, cujus Christus est caput. Quod explicari potest exemplo Principis, qui prius decernit tantum numerum Alicorum, quantum se decere judicat: tum decernit hos & hos. Quo posito, monetur hoc loco Episcopus Philadelphiæ, *ut teneat quod habet, ne alius accipiat, &c.* quia in potestate ejus erat in ordine executionis Dei prædestinationi cooperari; & sic tenere eum locum, in quo alius collocatus fuisset, nisi ipse cum sua cooperatione in eo prædestinatus fuisset; posito numero prædestinatorum, antecederet ad omnia stabilito. Hæc expositio colligitur apertè ex eodem Augustino loco citato, ubi in ea verba Matth. 3. *Potesť Deus de lapidibus istis suscitare filios Abrahæ: ut ostendat, sic istos esse amputandos, si non fecerint fructus, ut non desit ille numerus qui promissus est Abrahæ.* Tamen apertius in Apoc. dicitur, *Tene quod habes, ne alius accipiat coronam tuam. Si enim alius accepturus non est, nisi iste perdiderit, jam certus est numerus.* Ergo supponit talem determinatum numerum fuisse decretum antecederet ad hos, & hos; qui conflare debebant hunc numerum. Idem apertè colligitur ex Gregorio lib. 25. Moralium cap. 8. ex Beda, Ansberto, & aliis in hunc locum. Certus itaque est in intellectu divino prædestinatorum & reprobatorum tam numerus formalis quam materialis. Sed prius decretus est numerus formalis, posterius numerus materialis. Ex hac autem certitudine sequitur infallibilitas salutis prædestinatorum, & damnationis repro-

In prædeterminatione in subrogatur unus loco alterius. Apocal. 3. Augustin.

Augustin.

S. Thom.

Augustin.

Gregorius.
Beda.
Ansbertus.

Fulgentius. borum. Ideo Fulgentius de fide ad Petrum cap. 35. *Firmissimè*, inquit, *tene neque perire posse aliquem eorum, quos Deus prædestinavit: nec quemquam eorum, quos non prædestinavit ad vitam, posse ulla ratione salvari.* Hæc autem non intelligenda sunt secundum impossibilitatem absolutam; sed secundum impossibilitatem conditionatam, ut docet sanctus Thomas p. p. q. 23. art. 4. ad 3. & nos tom. 2. l. 3. q. 5.

CAPVT II.

Fundamenta affirmantium prædestinatorum numerum non excedi à numero reprobatorum.

III. Angelorum prædestinatorum numerus major est numero reprobatorum.

Apoc. 12. Reprobatorum hominum maior est pars, infidelibus computatis.

Inter fideles major pars est prædestinatorum, parvulis computatis. *Rui.*

Prædestinatorum ex adultis fidelibus numerum, majorem numero

IN hoc de more secernemus certa ab incertis. Certum videtur primò numerum Angelorum prædestinatorum majorem esse numero reprobatorum, quia eorum vel tertia pars cecidit, ut videtur significari Apocal. 12. vel certè minor pars, ut est communis sensus Doctorum. Certum est secundò majorem hominum partem esse reprobatorum, si computantur omnes etiam infideles, idque per omnes mundi ætates. Quandoquidem per sex annorum millia, & amplius, usque ad adventum Christi, paucissimi iique ex solis Iudæis salvabantur. Et si nunc spectetur Ecclesia fidelium, extra quam non est salus, est minima hominum pars comparata ad multitudinem infidelium, nempe Mahometanorum, Ethnicorum, & hæreticorum quorum est certà damnatio. Tota igitur controversia reducitur ad fideles. Certum videtur tertio, majorem inter fideles esse numerum electorum, si computetur inter eosdem numerus infantium decedentium intra septennium, ante usum rationis. Qui, ut experientia colligitur ex paræciis, & notat Ruiz. disp. 44. sect. 1. num. 14. pænè æqualis est numero morientium adultorum. Infantibus, si addas adultos, qui salvantur, jam numerus efficietur major numero eorum, qui inter fideles damnantur. Adde his infantes filios hæreticorum decedentes cum baptismo: qui etiam pertinent ad Ecclesiam fidelium, & sic additi infantibus filiis fidelium, & fidelibus adultis, qui salvantur, numerum efficiunt multò majorem numero adultorum fidelium, qui damnantur. Tota igitur controversia reducitur ad solos adultos fideles, an scilicet inter hos numerus prædestinatorum excedatur à numero reprobatorum.

Circa hoc est opinio affirmantium numerum prædestinatorum nõ solum non excedi à numero reprobatorum, sed etiam illum excedere. Ita Sylvester in rosa aurea tract. 2. in Evang. Septuagesimæ. Carthægena discurs. 10. de prædestin. dub. pen. Granadus tomo 2. p. p. tract.